

Γράφει ο **Παναγιώτης Μαυροειδής**

Είναι συνηθισμένο (και εύλογο), ενόψει εκλογών να προβάλλονται διάφορες προτάσεις ενότητας.

Προτάσεις ενότητας διαφορετικών πολιτικών και ταξικών εκδοχών

Η **ΝΔ** προτάσσει φυσικά την εθνική ενότητα ενάντια στο «λαϊκισμό» (εννοεί κάθε είδους δικαιώματα), με στόχο την προσέλκυση των «επενδυτών», την άνοδο των επιχειρηματικών κερδών και την απρόσκοπτη ευρωνατοϊκή πορεία της χώρας, αλλά και ενάντια στους Τούρκους (ο Μητσοτάκης κάνει ευχέλαιο να υπάρξει πολεμικό επεισόδιο για να τζογάρει εθνικιστικά...). Θεωρεί φυσικά διχαστική τη λαϊκή και εργατική κατακραυγή για την ένταση της επίθεσης σε μισθούς, κοινωνικές πολιτικές ή τις λαϊκές ελευθερίες.

Ο **ΣΥΡΙΖΑ** προβάρει μια προοδευτική ενότητα. Ενάντια στην κυβέρνηση της ΝΔ που *«είναι ανίκανη να οδηγήσει τη χώρα στην ανάπτυξη της οικονομίας και των θεσμών όπως στην Ευρώπη».* Κατακεραυνώνει ως αδιέξοδη, σεχταριστική και «χαμένη υπόθεση» κάθε πολιτική τοποθέτηση που υπενθυμίζει ότι η ΝΔ «κέντησε» ανενόχλητη την τελευταία τετραετία, χάρις ακριβώς στην πολιτική σταθεροποίηση του ευρωμνημονιακού καθεστώτος που

διασφάλισε ο ίδιος μέσω της δικής του *«αριστερής κυβέρνησης».* Την τελευταία πλέον την πέταξε ακόμη και λεκτικά στα σκουπίδια, αντικαθιστώντας της με την *«προοδευτική κυβέρνηση»* (Με το ΠΑΣΟΚ;)

Το **ΚΚΕ** παρουσιάζει τη δική του ενωτική πρόταση συστράτευσης, *«παρά τις επιμέρους επιφυλάξεις»,* όπως λέει το κάλεσμα της ΚΕ του. Προβάλλει τον εαυτό του ως τη μόνη «κόκκινη» δύναμη εντός Βουλής, παρά το γεγονός ότι κάθε φορά που παίχτηκε κάποιο κεντρικό ζήτημα που αφορούσε ή αφορά τη σταθεροποίηση του αστικού πολιτικού συστήματος δήλωνε παρόν …στην αντίθετη πλευρά (Δεκέμβρης 2008 όπου δήλωσε ότι «δε θα σπάσει κανένα τζάμι», πολιτική κρίση την επαύριο του λαϊκού ΟΧΙ το 2015 όπου έτρεξε στο Προεδρικό Μέγαρο αντί να ανατρέψει την κωλοτούμπα του ΣΥΡΙΖΑ, Ελληνοτουρκικά/ΑΟΖ και άλλα). Στο πλαίσιο αυτό, χάριν της δικής του πρότασης ενότητας, ζητά να αγνοήσουν οι αριστεροί και κομμουνιστές ακόμη και το επίδομα στις δυνάμεις καταστολής που ψήφισε υπέρ (με τη γνωστή δειλή αυτοκριτική εκ των υστέρων) ή την ανεκδιήγητη τοποθέτηση «να μην αποσταλούν όπλα στην Ουκρανία, διότι θα λείψουν από την άμυνα των νησιών».

Πρόταση ενότητας προβάλλει και το (αρχηγικό) **ΜέΡΑ25** του Βαρουφάκη. Ζητάει *«να μη χαθεί καμία ψήφος»* και να μπει ο ίδιος στη Βουλή για να προωθήσει το δικό του σχέδιο *«προοδευτικής διακυβέρνησης»*. Αυτοί που θεωρούν προβληματική την τοποθέτησή του υπέρ της ΕΕ (με μεγάλα γράμματα) και του ΝΑΤΟ (με την ντροπαλή αναφορά σε ένα αόριστο *«Επαναπροσδιορισμό της θέσης της Ελλάδας στον Οργανισμό»*!), καλούνται να κρατήσουν την άποψή τους για το σπίτι τους.

Φυσικά υπάρχει και η ενότητα της ακροδεξιάς που αναζητά ο Βελόπουλος και τα ναζιστικά ορφανά του Μιχαλολιάκου.

Η πρόταση αντικαπιταλιστικής συνεργασίας που διατύπωσε η ΑΝΤΑΡΣΥΑ

Στο πλαίσιο αυτό, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ διατύπωσε τη δική της πρόταση ενότητας, εν όψει και των επερχόμενων εκλογών.

Στο φόντο της πολύπτυχης καπιταλιστικής κρίσης (αλλά και επίθεσης), των νεφών πολέμου στην Ουκρανία (και όχι μόνο), της καταιγίδας αντεργατικών μέτρων κεφαλαίου, κυβέρνησης και ΕΕ στη χώρα μας, αλλά και υπαρκτών αγωνιστικών εμπειριών, η κατεύθυνση/πρόταση αυτή έχει:

Α. Συγκεκριμένη ταξική, κοινωνική και πολιτική αναφορά και «χρώμα», διεκδικώντας

«συγκρότηση του στρατοπέδου ‘’των κάτω’, της εργατικής τάξης, των φτωχών και καταπιεσμένων, που θα μιλήσει για ‘’ψωμί, δουλειά, δημοκρατία, ειρήνη, διεθνή αλληλεγγύη των εργατών και των λαών’’ και θα αντιπαρατεθεί στη θυσία για καπιταλιστικά κέρδη, τις πολεμικές δαπάνες, την εθνικιστική τύφλωση και φανατισμό, τη μετατροπή των νέων σε κρέας για τα κανόνια του πολέμου».

Β. Αποσαφηνισμένο με ακρίβεια πολιτικό στόχο για την περίοδο: «ανατροπή της πολιτικής και της κυβέρνησης της ΝΔ και της επίθεσης κεφαλαίου-ΕΕ-ΝΑΤΟ, καθώς και της συναίνεσης ΣΥΡΙΖΑ-ΚΙΝΑΛ, με τη δύναμη του ανατρεπτικού πολιτικοποιημένου εργατικού και λαϊκού κινήματος και μιας ισχυρής αντικαπιταλιστικής – επαναστατικής Αριστεράς».

Γ. Επεξεργασμένο αντικαπιταλιστικό πολιτικό πρόγραμμα πάλης δέκα (10) σημείων, που αναφέρεται στους βασικούς πολιτικούς στόχους ενάντια σε καπιταλιστική εκμετάλλευση και καπιταλιστική ιδιοκτησία με εθνικοποιήσεις και εργατικό έλεγχο, τον αγώνα ενάντια στον πόλεμο και τα ιμπεριαλιστικά μπλοκ που συγκροτούνται, την πάλη ενάντια στον άδικο και αντιδραστικό και από τις δύο μεριές ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό, τις λαϊκές ελευθερίες, την υπεράσπιση της λαϊκής κατοικίας, την αντίσταση στην περιβαλλοντική καταστροφή, τη μάχη για την ισότητα των δύο φύλων, την ανατροπή των αντιπροσφυγικών πολιτικών κλπ. Πρόκειται για στόχους πάλης ενάντια στο αστικό μπλοκ εξουσίας, όποια κυβέρνηση και αν κυβερνά, από θέσεις εργατικής χειραφέτησης. (αναλυτικά στην ανάρτηση)

Δ. Απάντηση στο «ποιος» και «πώς» σε ό,τι αφορά την υλοποίηση του αντικαπιταλιστικού πολιτικού προγράμματος. Κρίσιμη πλευρά μιας πρότασης και ενός περιεχομένου στόχων αποτελούν και οι μορφές προώθησής τους, οι φορείς και ο δρόμος υλοποίησης. Με ποιο εργατικό και λαϊκό κίνημα, με ποια όργανα, μέσα από ποιους δρόμους θα προωθούνται όλα όσα προτείνονται; Με την πεπατημένη; Με τις υπάρχουσες ανεπαρκείς και αναποτελεσματικές μορφές, δομές και δρόμους; Το πρόγραμμα δεν είναι άθροισμα στόχων ή πολύ περισσότερο αιτημάτων της τρέχουσας πάλης του κινήματος. Στόχος είναι να ανεβάζει τη συνείδηση, να συγκεντρώνει δυνάμεις και να «διαπαιδαγωγεί» για την ανάγκη ευρύτερης αναμέτρησης με τις δυνάμεις του συστήματος. Δεν μπορεί να υλοποιηθεί από «αριστερές» ή «προοδευτικές» κυβερνήσεις διαχείρισης του καπιταλισμού. Το εργατικό κίνημα διεκδικεί μαχητικά άμεσες καταχτήσεις, ωστόσο το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα πάλης, μπορεί να υλοποιηθεί στην πληρότητά του μέσα από τη ρήξη με το κράτος και τους ιμπεριαλιστικούς θεσμούς και τελικά μέσα από επανάσταση που οδηγεί στην εργατική εξουσία. «Υποκείμενο» αυτού του δρόμου είναι το μετασχηματισμένο πολιτικά εργατικό κίνημα, μέσω των πολυποίκιλων «εμπροσθοφυλακών» του, στο βαθμό που οι αγώνες στα κρίσιμα μέτωπα της ταξικής πάλης, «αγγίζουν» θεμελιώδεις πυλώνες του συστήματος (π.χ.

καπιταλιστική ιδιοκτησία, πρόσδεση σε διεθνές καπιταλιστικό πλέγμα) και τελικά θέτουν επί τάπητος το κεντρικό ερώτημα: «ποιος ελέγχει την οικονομία και την πολιτική, ποια τάξη ελέγχει τον πλούτο της κοινωνίας και τις αποφάσεις που καθορίζουν τη ζωή εκατομμυρίων ανθρώπων;».

Ε. Οδηγό την επαναστατική προοπτική ενός σύγχρονου σοσιαλισμού/κομμουνισμού. Το σύνολο των εξελίξεων δείχνει τον όλεθρο στον οποίο ο καπιταλισμός σέρνει όλο και πιο κοντά τους λαούς. Η ανάγκη άλλης κοινωνίας, του σοσιαλισμού/κομμουνισμού, η επαναστατική ανατροπή του σημερινού άδικου και καταστροφικού συστήματος, γίνεται ανάγκη επιβίωσης. Το βάθος των αντιθέσεων κάνει αντικειμενικά πιο επίκαιρη την ανάγκη της επαναστατικής αλλαγής και της τακτικής που οδηγεί σε αυτήν. Ενδιάμεσες «λύσεις» μέσα στο πλαίσιο της σημερινής κατάστασης δεν μπορούν να υπάρξουν. Η επαναστατική αλλαγή της κοινωνίας δεν μπορεί να είναι μια κούφια εξαγγελία που μπαίνει ως ηθικός, παρηγορητικός επίλογος σε κείμενα. Προετοιμάζεται από τις επαναστατικές δυνάμεις σε ένα μακρόχρονο αγώνα με διάφορες φάσεις, με κρίσιμο πάντα ζητούμενο, την πολιτική ανεξαρτησία της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς απέναντι στις διάφορες εκδοχές της αστικής πολιτικής.

ΣΤ. Σαφή και οριοθετημένη πολιτική πρόταση αντικαπιταλιστικής συνεργασίας σε οργανώσεις και αγωνιστές της αντικαπιταλιστικής αριστεράς «να χαράξουν από σήμερα κιόλας μια συντεταγμένη πορεία σταθερής πολιτικής συνεργασίας, διαλόγου και κοινής δράση, που θα οδηγήσει στην πολιτική συστράτευση, στο αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα και μέτωπο που απαιτεί η εποχή μας». Μια συνεργασία από «θέσεις υπεράσπισης της ανεξάρτητης αντικαπιταλιστικής Αριστεράς, απορρίπτοντας την πολιτική ή εκλογική συμπόρευση με την ρεφορμιστική Αριστερά».

Στο πλαίσιο αυτό οι αγωνίστριες και αγωνιστές της ΑΝΤΑΡΣΥΑ κλήθηκαν να συζητήσουν στο στενό χρονικό περιθώριο των δύο προηγούμενων βδομάδων στις Τοπικές Επιτροπές, συγκροτημένα και συντροφικά, πάνω σε αυτή την πρόταση, αλλά και σε εναλλακτική πρόταση που κατέθεσε το ΣΕΚ στην οποία θα γίνει στη συνέχεια αναφορά. Με μαζικότατη συμμετοχή και απόλυτα δημοκρατική συζήτηση **η πρόταση εγκρίθηκε σε ποσοστό της τάξης του 65%,** ενώ ταυτόχρονα εκλέχτηκαν αντιπρόσωποι (στη βάση του συσχετισμού επί των πολιτικών προτάσεων) για την πέμπτη συνδιάσκεψη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ που θα γίνει το προσεχές Σαββατοκύριακο 21-22 Γενάρη, ενώ η πρόταση του ΣΕΚ υποστηρίχθηκε από το 35%.

Ενότητα της αντικαπιταλιστικής αριστεράς με την «ριζοσπαστική» αριστερά;

Στον ευρύτερο πολιτικό διάλογο εδώ και καιρό έχει τεθεί ακόμη μία πρόταση ενότητας η οποία στην ουσία της, πριν ακόμη μιλήσουμε για το πολιτικό της περιεχόμενο, εκκινεί από την εκτίμηση της δυνατότητας για **«ενότητα της αντικαπιταλιστικής αριστεράς με την ριζοσπαστική αριστερά»** και υπηρετεί ακριβώς αυτό το στόχο με διάφορα επιχειρήματα. Δεν πρόκειται για ελληνικό φαινόμενο. Από τις συμμαχίες γύρω από τον **Μελανσόν** έως τον **Λούλα** η πρόταση αυτή θεωρεί περιττή πολυτέλεια τη διάκριση «ριζοσπαστικής» (σοσιαλδημοκρατικής στην ουσία της) και αντικαπιταλιστικής κομμουνιστικής αριστεράς.

Στην πράξη, η γραμμή αυτή στοχεύει στην προσκόλληση της αντικαπιταλιστικής αριστεράς στη ρεφορμιστική κοινοβουλευτική αριστερά, μέσω ενός πολιτικού συνεχούς όπου **«ο καθένας θα λέει τα δικό του πρόγραμμα, αλλά όλοι μαζί θα δεσμεύονται στο ελάχιστο».** Αυτό καταλήγει τελικά σε μια συμφωνία σε ένα πρόγραμμα «άμεσων μέτρων βελτίωσης», όπου οι πολιτικοί στόχοι ρήξης θα έρθουν στην επιφάνεια «όταν θα εφαρμόζεται το πρόγραμμα». Για να μη πηγαίνουμε μακριά, ας θυμηθούμε την αποτυχημένη λογική του ΣΥΡΙΖΑ του 2012 και πώς όταν ήρθε η ώρα της αλήθειας της ρήξης, είχαν ήδη καεί οι πολιτικές προϋποθέσεις όχι απλά για τη ρήξη αλλά και για την αντίσταση στο ανοιχτό ξεπούλημα του ΣΥΡΙΖΑ.

Λογικά (;) την πρόταση αυτή την υποστηρίζουν «ριζοσπαστικές» δυνάμεις όπως η ΛΑΕ και δυνάμεις της αντικαπιταλιστικής αριστεράς εκτός της ΑΝΤΑΡΣΥΑ όπως Κ-ΣΧΕΔΙΟ, ΑΡΑΝ, Αναμέτρηση, αλλά και εντός της ΑΝΤΑΡΣΥΑ (ΣΕΚ). Πού όμως τελειώνει το όριο του «ριζοσπαστισμού»; Η ΛΑΕ (αλλά και άλλοι εκτός ΛΑΕ) είναι σαφής σε αυτό: Η πρόταση περιλαμβάνει και το ΜέΡΑ25, το οποίο άλλωστε είναι το μόνο που ρεαλιστικά μπορεί να έχει κοινοβουλευτική εκπροσώπηση και άρα να δώσει «κάτι» ως προς αυτό και σε όσους συνεργαστούν μαζί του. Τυπική κοινοβουλευτική λογική χωρίς αρχές.

Είναι βέβαια φαινομενικά αντιφατικό το πώς δυνάμεις που διατείνονται ότι έχουν ένα κάποιο αντι-ΕΕ και αντι- ΝΑΤΟ προσανατολισμό μπροστά στο «τυράκι» της βουλευτικής εκπροσώπησης, ζητούν συνεργασία με ένα κόμμα που ορκίζεται στη φιλελεύθερη ευρωπαϊκή προοπτική.

Οι άλλες δυνάμεις, διαφωνούν με την απεύθυνση στο ΜέΡΑ25 που κάνει η ΛΑΕ και είναι **σε διαπραγμάτευση** μαζί του εδώ και καιρό. Όμως, είναι ταυτόχρονα αιχμάλωτες (ως τώρα τουλάχιστον) της επιλογής τους να συμφωνήσουν ντε και καλά με τη ΛΑΕ, απορρίπτοντας την πρόταση αντικαπιταλιστικής πολιτικής ενότητας της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, χάριν της «αντισεχταριστικής» ενότητας με τη ΛΑΕ.

Τα πολιτικά αδιέξοδα μιας επιζήμιας πολιτικής επιλογής στην πράξη

Ποιο είναι τελικά το πολιτικό καταστάλαγμα αυτής της «αντισεχταριστικής» πρότασης ενότητας;

Το μόνο κοινό πολιτικό κείμενο με βάση το οποίο μπορούμε να κρίνουμε με κάποια ακρίβεια τα όρια αυτής της πολιτικής πρότασης είναι αυτό που δημοσιεύτηκε πρόσφατα (δείτε εδώ ΜΠΡΟΣΤΑ ΜΕ ΤΗΝ ΕΝΩΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ ΤΗΣ ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ ΣΤΙΣ ΜΑΧΕΣ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΙΣ ΕΚΛΟΓΕΣ) και υπογράφεται από τις οργανώσεις Αναμέτρηση, Κ-ΣΧΕΔΙΟ, ΑΡΑΝ, ΛΑΕ και ΣΕΚ.

Ας δούμε καταρχήν τις πολιτικές «προγραμματικές» καταλήξεις.

Ενότητα ενάντια σε ποιόν;

Από ολόκληρη την πρώτη σελίδα αναδεικνύεται ως σχεδόν μοναδικός καθοδηγητής της αντεργατικής επίθεσης η κυβέρνηση Μητσοτάκη.

Στην κατάληξη ο πολιτικός στόχος διατυπώνεται ως εξής: «Μπαίνουμε μπροστά στους αγώνες για την ανατροπή της κυβέρνησης της ΝΔ, που μπορεί να γίνει μόνο με την κλιμάκωση των κινημάτων στο δρόμο με ριζοσπαστικά αιτήματα και διαρκή παρέμβαση». Ως εκεί. Λες και η συγκεκριμένη κυβέρνηση της ΝΔ δε δουλεύει μέσα σε ένα δεδομένο πλαίσιο καπιταλιστικής κυριαρχίας, ευρύτερης καπιταλιστικής κρίσης και επίθεσης στην εργατική τάξη, αλλά και στο θανατηφόρο πλαίσιο της ΕΕ της δημοσιονομικής επιτροπείας και της ΝΑΤΟκρατίας των εξοπλισμών και του πολέμου. Η παράλειψη αυτή δεν είναι τυχαία, ούτε θέμα έλλειψης γνώσης. Αποτελεί έκφραση ενός ρηχού «αντιδεξιού» και «αντινεοφιλελεύθερου» μετώπου με αδυναμία ουσιαστικής εκτίμησης για το ρόλο του ΣΥΡΙΖΑ ως βασικού πυλώνα σταθεροποίησης του πολιτικού συστήματος, αλλά και κατάδειξης της στάσης συναίνεσης που έχει για τα ουσιώδη θέματα με τη ΝΔ. Η ξεκάρφωτη αναφορά στο τέλος για «ανατροπή του καπιταλισμού», δεν σώζει τα προσχήματα.

Η μοναδική οριοθέτηση απέναντι στο ΣΥΡΙΖΑ είναι η εξής: «Οι ανάγκες των εργαζομένων και των λαϊκών στρωμάτων δεν μπορούν να καλυφθούν από το σχέδιο της υποτιθέμενης “προοδευτικής διακυβέρνησης” ΣΥΡΙΖΑ-ΚΙΝΑΛ. Η εμπειρία της περιόδου 2015-2019 έδειξε ότι η στρατηγική της συνέχειας του κράτους ούτε τις περιορισμένες υποσχέσεις φιλεργατικής πολιτικής δεν μπορεί να υλοποιήσει, αντίθετα, οι αλλεπάλληλοι συμβιβασμοί στο όνομα της κυβερνησιμότητας, της ΕΕ, του ΝΑΤΟ εξευτελίζουν την Αριστερά». Ο ΣΥΡΙΖΑ λοιπόν

«αδυνατεί» να απαντήσει καθώς κάνει «αλλεπάλληλους συμβιβασμούς». Θυμίζει περισσότερο εσωτερική ...συντροφική κριτική, παρά τοποθέτηση για το δεύτερο βασικό πυλώνα του αστικού δικομματισμού.

Επειδή όλοι γνωρίζουμε τις θέσεις όλων των οργανώσεων, είναι κάτι παραπάνω από σαφές ότι αυτή όπως και άλλες κρίσιμες τοποθετήσεις μπήκαν **με επιμονή της ΛΑΕ** και οι άλλες οργανώσεις τις αποδέχτηκαν, ώστε να υπάρξει η υπογραφή της ΛΑΕ στο κείμενο. Δεν είναι παράλογο, αν θες ντε και καλά συνεργασία μαζί της...

Ενότητα με ποιους;

Το κείμενο ακόμη πιο διστακτικά μας πληροφορεί ότι «Όμως λύση δεν αποτελούν ούτε κατευθύνεις της κοινοβουλευτικής Αριστεράς των ΚΚΕ/ΜέΡΑ25, καθώς, παρά τις προσπάθειές τους σε επιμέρους μέτωπα και αγώνες όπου έχουν συμμετάσχει με θετικό αντίκτυπο, αυτές οι δυνάμεις **ταλαντεύονται** μπροστά στο ζήτημα της ρήξης. Το ΚΚΕ τη μεταθέτει στο επέκεινα της "λαϊκής εξουσίας", ενώ το ΜέΡΑ25 **ταλαντεύεται** στον προσδιορισμό της αναγκαίας λύσης ανάμεσα στη μεταρρύθμιση της ΕΕ και στην αναγκαία ρήξη με αυτή». Το ΚΚΕ και το ΜέΡΑ25 λοιπόν «ταλαντεύονται», αλλά ειδικά σε ό,τι αφορά το κόμμα του Βαρουφάκη αυτή η ταλάντωση φαίνεται να έχει **τεράστιο εύρος** από τη «μεταρρύθμιση της ΕΕ» έως τη «ρήξη με αυτή»!

Γιατί όμως διατυπώνεται αυτή η εκτός κάθε στοιχειώδους πολιτικής αριστερής λογικής τοποθέτηση; Κατά τη γνώμη μας, πρόκειται για απαίτηση της ΛΑΕ που δυστυχώς αποδέχτηκαν και οι υπόλοιποι, για να μείνει ανοιχτή πολιτικά η δυνατότητα εκλογικής συνεργασίας με το ΜέΡΑ25 (παρά τις φιλικές κριτικές). Δε θα αποτελέσει για μας καμία έκπληξη αν τελικά δούμε στα ξαφνικά μια εκλογική συνεργασία ΛΑΕ-ΜέΡΑ25, αδειάζοντας ανοιχτά (και εκβιάζοντας ταυτόχρονα) τους ως τώρα συνομιλητές τους! Σε αυτά τα αδιέξοδα καταλήγει μια αντίληψη που αντιμετωπίζει την πολιτική διαπάλη στη χειρότερη ως **παίγνιο χειρισμών** και μικρο-τακτικισμών και στην καλύτερη να πρυτανεύει σε αυτήν η **κοινοβουλευτική λογική.**

Ποιος είναι ο στόχος αυτής της ενότητας;

Το κείμενο είναι αποκαλυπτικό και στο πεδίο των πολιτικών στοχεύσεων αυτής της ενότητας.

Σε ένα **πρώτο** επίπεδο, όπως ήδη τονίστηκε, κυριαρχεί η **αποκλειστική σχεδόν αναφορά**

στην κυβέρνηση της ΝΔ και όχι και στον αστικό δικομματισμό και όλο το πλέγμα εξουσίας.

Ένα **δεύτερο** στοιχείο, είναι **διάχυτη η προσφυγή σε ένα τυπικό κινηματισμό που ορίζεται από ένα άθροισμα «αιτημάτων», με στόχο την επίτευξη «νικών».** Είναι χαρακτηριστικό ότι και το πρόγραμμα που παρουσιάζεται έχει τη μορφή άμεσων αιτημάτων σε **αποσύνδεση από πολιτικούς στόχους ανατροπής.** Οι τελευταίοι μπαίνουν δειλά στην ουρά των αιτημάτων άμεσης πάλης (όποιοι στόχοι μπαίνουν, διότι για παράδειγμα η τοποθέτηση για τον πόλεμο στην Ουκρανία και τον ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό δεν ξεφεύγει από μια αόριστη καταγγελία χωρίς συγκεκριμένη εκτίμηση και θέση). Πουθενά δεν τίθεται ο στόχος της πολιτικής αναβάθμισης του εργατικού κινήματος σε κατεύθυνση να αγγίξει στόχους που θα ενοποιούνται σε λογική εργατικής χειραφέτησης και ανατροπής κυρίαρχων πολιτικών επιλογών της αστικής τάξης στην Ελλάδα.

Το **τρίτο** ενδιαφέρον σημείο στο κείμενο είναι ο ιδιαίτερος στόχος για το πώς το κείμενο επιχειρεί να οριοθετήσει αυτό που αντιλαμβάνεται ως «χώρο»:

> «Το ‘’ενωτικά και ανατρεπτικά’’ δεν είναι για μας απλά ένα σύνθημα, είναι γραμμή νίκης για το κίνημα και την Αριστερά! Ο σεχταρισμός και οι ‘κατά μόνας’ συμπορεύσεις, δεν μπόρεσαν να αντιμετωπίσουν ούτε την ανοιχτή επίθεση της Δεξιάς, ούτε την ενσωμάτωση του ΣΥΡΙΖΑ».

Αντιλαμβάνονται άραγε οι συντάκτες του κειμένου που θέτουν ως βασικό εχθρό μέσα στο κίνημα τον …σεχταρισμό, ότι εν τέλει «μπαζώνουν» από τα αριστερά την κλασική επιχειρηματολογία του ΣΥΡΙΖΑ;

Και μπορούν επίσης να εξηγήσουν πώς αυτή η «αντισεχταριστική» σπουδή στο συνολικό πολιτικό επίπεδο μπορεί να δώσει λογικές εξηγήσεις για πλειάδα διασπάσεων σε μαζικές πολυτασικές εργατικές συσπειρώσεις (όπως στα Σωματεία Τεχνικών, Έρευνας κλπ) με πρωτοβουλία των ίδιων οργανώσεων;

Μήπως τελικά ο περίφημος «αντισεχταρισμός» πέρα από την αντεστραμμένη κατανόηση του βασικού προβλήματος εντός της αριστεράς (που είναι η έμπρακτη συναίνεση στην κυρίαρχη αστική πολιτική και εγκατάλειψη επαναστατικού προτάγματος και τακτικής για αυτό), συνιστά και το όχημα για σταδιακές πολιτικές μετακινήσεις από την αντικαπιταλιστική προς τη «ριζοσπαστική» αριστερά σε όλα τα επίπεδα;

Η ενότητα ως αυταξία και ως πεδίο διαμόρφωσης πολιτικών

Δύσκολα θα διαφωνήσει κανείς ότι η προβολή της «ενότητας» ως σχεδόν αυταξίας είναι χωρίς νόημα. Η ενότητα πηγαίνει μαζί με ερωτήματα όπως «για ποιο σκοπό», «με ποιους» και άλλα που συνοπτικά αναφέρθηκαν. Η ενότητα έχει νόημα ως (ένα ακόμη) πεδίο διαμόρφωσης και ενδυνάμωσης πολιτικής **με σχετικά προσδιορισμένο όμως ταξικό και πολιτικό περιεχόμενο.** Με εύλογο και επαρκή διαχωρισμό από άλλα πολιτικά σχέδια και πάντα μέσω της συνάντησης δυνάμεων **με διαφορετικές ίσως αλλά όχι αποκλίνουσες πολιτικές αρχές** και στοχεύσεις.

Πολύ περισσότερο όμως είναι χίλιες φορές πιο προβληματική η προβολή της «ενότητας» ως περίπου αυταξίας από δυνάμεις της αντικαπιταλιστικής επαναστατικής αριστεράς. Από αυτούς δηλαδή που καλούνται, στη «μεγάλη εικόνα», να κάνουν το αντίθετο: να «σπάσουν» τα θέσφατα της κυρίαρχης αστικής ιδεολογίας και πολιτικής και των πολυποίκιλων εκφράσεων που αυτή έχει μέσω της παρουσίας των «ενδιάμεσων» ρεφορμιστικών, διαχειριστικών πολιτικών ρευμάτων.

Γενικότερα, η συζήτηση και οι προτάσεις ενότητας, για μας τουλάχιστον, δεν έχουν στόχο την όποια επιβίωση ή εμφάνιση δυνάμεων κάποιου «χώρου», αλλά το πώς θα ενισχυθεί η θέση και η δύναμη των «κάτω» απέναντι στον αντίπαλο, τη γενικευμένη καπιταλιστική βαρβαρότητα και επίθεση. Κριτήριο λοιπόν δεν είναι μόνο και κυρίως οι σχέσεις μεταξύ ρευμάτων της αριστεράς αλλά η «σχέση» με το αντίπαλο δέος της αστικής πολιτικής και των επιδράσεών της.

Η ευθύνη και το βάρος της επιλογής

Δεν ισχυριζόμαστε ότι η διαμόρφωση ενός δρόμου ενωτικής παρέμβασης της αντικαπιταλιστικής επαναστατικής αριστεράς είναι εύκολη υπόθεση. Έχουμε επίγνωση των αρνητικών συσχετισμών που έχει διαμορφώσει η πορεία ενσωμάτωσης των κυρίαρχων ρευμάτων της αριστεράς στο αστικό πολιτικό σύστημα, καθώς και το πλήγμα που έχει επιφέρει η κατάρρευση του (αν)ύπαρκτου σοσιαλισμού, μαζί και η αναγέννηση του σύγχρονου καπιταλισμού (και) μέσω μιας καπιταλιστικής Κίνας που κατά τα άλλα δηλώνει …κομμουνιστική. Έχουμε συναίσθηση της απογοήτευσης της περίφημης *«κυβέρνησης της αριστεράς»* του ΣΥΡΙΖΑ. Ξέρουμε πως η συσπείρωση δυνάμεων δεν είναι ένα μονόπρακτο, ούτε αρκεί ένα κάλεσμα. Αντίθετα απαιτείται μια σταθερή πορεία οικοδόμησης κοινωνικών και πολιτικών προϋποθέσεων για τη συσπείρωση ευρύτερων δυνάμεων πάνω σε μία αντικαπιταλιστική κατεύθυνση, που περιλαμβάνει, την αναγκαία προγραμματική συμφωνία,

την κοινή δράση στους αγώνες, την ανάληψη πολιτικών πρωτοβουλιών πάνω στα κρίσιμα θέματα της περιόδου, την κοινή επιδίωξη και επιλογή υπέρ της ανεξαρτησίας της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς και την οικοδόμηση του δικού της πολιτικού μετώπου-πόλου.

Δε θεωρούμε ωστόσο πως η κατάθεση όπλων και η επιλογή «στρουθοκαμήλου» αποτελεί δρόμο διεξόδου από τις δυσκολίες, αλλά και από τις αντιφάσεις και λάθη τα οποία έχουμε κάνει ως τώρα.

Τονίσαμε επίσης ότι δεν ταυτίζουμε ούτε τις θέσεις ούτε τους στόχους των οργανώσεων που συνυπογράφουν το κοινό κείμενο που σχολιάσαμε.

Με «συγκεκριμένη ανάλυση της συγκεκριμένης κατάστασης» θεωρούμε ότι η **επιλογή ενός δρόμου αντικαπιταλιστικής πολιτικής συνεργασίας είναι η σωστή επιλογή και όχι η κατασπατάληση του αντικαπιταλιστικού δυναμικού και οργανώσεων** (με τις οποίες έχουμε και σημαντικές κοινές θέσεις και συναγωνιστικές σχέσεις) **σε μια αδιέξοδη προσπάθεια «ενότητας» με τη ΛΑΕ που στην κατάληξή της πιθανά θα είναι απλά εκλογική σύμπραξη της τελευταίας με το ΜέΡΑ25.**

Σε αυτή την πολιτική συνεργασία που έχει προτείνει η ΑΝΤΑΡΣΥΑ για τις εκλογές και γενικά, μπορούν να συναντηθούν ισότιμα τόσο δυνάμεις της αντικαπιταλιστικής αριστεράς που στο παρελθόν (εντελώς λαθεμένα κατά τη γνώμη μας) είχαν επιλέξει λογική εισόδου/παραμονής στον ΣΥΡΙΖΑ και τώρα έχουν επιλέξει άλλους δρόμους, όσο και άλλες που συμμετείχαν και αποχώρησαν από την ΑΝΤΑΡΣΥΑ αναζητώντας διαρκώς (επίσης λαθεμένα και αδιέξοδα) δρόμο ένταξης ή εκλογικής συνεργασίας με τη ΛΑΕ. Διότι η ζωή και η ταξική πάλη έτσι και αλλιώς συνεχίζεται. Εντός αυτού του δρόμου, με τα όπλα του συντροφικού διαλόγου, της κριτικής και της αναγκαίας για όλους αυτοκριτικής, μπορούμε να βελτιώσουμε τις απαντήσεις μας.

Ιδού η Ρόδος ιδού και το πήδημα...

ΥΓ: *Κάποια στιγμή οφείλουμε όλοι μια ανοιχτή και σε βάθος συζήτηση για το* ***«δρόμο Λούλα»*** *στη Βραζιλία, που παρουσιάζεται ως «υπόδειγμα» της συνάντησης ριζοσπαστικής (σοσιαλδημοκρατικής) και αντικαπιταλιστικής αριστεράς. Κατά τη γνώμη μας αποτελεί τραγικό αντιπαράδειγμα. Τόσο με το μέτρο της διαρκούς υποβάθμισης του ρόλου της μαζικότατης και με μακρά ιστορία επαναστατικής αριστεράς όσο και με μέτρο τη διαρκή μετατόπιση της πολιτικής διαπάλης στη χώρα όλο και πιο δεξιά, αλλά και προς μια νεοφιλελεύθερη μισοφασιστική ακροδεξιά.*